N:o 50.

Ank. till Riksd. kansli den 6 maj 1907, kl. 1 e. m.

Utlåtande, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående tillämpning af vissa bestämmelser i den vid internationella konferensen i Algeciras år 1906 antagna generalakt.

Genom en den 27 sistlidne mars aflåten proposition, n:o 121, hvilken blifvit af båda kamrarne till lagutskottet hänvisad, har Kungl. Maj:t under åberopande af propositionen bilagda, i statsrådet och högsta domstolen förda protokoll föreslagit Riksdagen att antaga följande förslag till

LAG

angående tillämpning af vissa bestämmelser i den vid internationella konferensen i Algeciras år 1906 antagna generalakt.

I anledning af stadgandet i art. 120 af den generalakt, som den 7 april 1906 undertecknats vid internationella konferensen i Algeciras för behandling af vissa förslag till inre reformer i Marocko, förordnas, att svensk konsul i Marocko skall i ärende, hvarmed han enligt generalakten har att taga befattning, äga tillämpa däri meddelade bestämmelser.

Vid framläggande af förevarande inom justitiedepartementet upprättade lagförslag den 15 sistlidne mars anförde chefen för nämnda departement efter gemensam beredning med ministern för utrikes ärendena följande:

»Vid den internationella konferens, som under år 1906 hölls i Algeciras för behandling af vissa förslag till inre reformer i Marocko och i hvilken konferens ombud för — utom Marocko — de flesta europeiska stater samt Amerikas förenta stater deltogo, var äfven Sverige representeradt. Den generalakt, undertecknad den 7 april 1906, hvari de vid konferensen antagna bestämmelser äro sammanförda och hvaraf en öfversättning torde såsom bilaga få åtfölja statsrådsprotokollet, innehåller i art. 120, att hvar och en af signatärmakterna förbinder sig att söka åvägabringa de lagstiftningsåtgärder, som kunna erfordras för att landets lagar må komma i öfverensstämmelse med generalakten. Man har således, sedan generalakten numera blifvit vederbörligen ratificerad, att tillse, huruvida Sveriges deltagande bör föranleda svensk lagstiftning.

I detta hänseende är att märka, att af främmande makt i Marocko anställd konsul enligt generalakten skall handlägga åtskilliga rättsärenden, som angå den främmande maktens undersåtar, och därvid tillämpa i generalakten meddelade bestämmelser. På grund af art. 29, 101 och 102 inträffar sådant, då fråga är att mot utländsk makts undersåte tillämpa vissa stadganden om straff eller konfiskation af egendom, nämligen föreskrifterna *dels* i art. 19—26 om straff för oloflig införsel i Marocko af vapen, ammunition och en del andra dylika varor, vare sig handlingen fullbordats eller stannat vid försök, och för viss annan befattning med sådana varor samt om konfiskation af varor och transportmedel, *dels* i art. 86—92 om straff för oloflig införsel eller utförsel af tullpliktig vara eller försök därtill samt om konfiskation jämväl i sådant fall af varor och transportmedel, *dels* i art. 81 om straff för förseelse af fartygsbefälhafvare med afseende å märkrulla, som skall af honom aflämnas vid ankomst till marockansk hamn, *dels ock* i art. 83, 84 och 93 om konfiskation af varor i vissa fall, då afgifven tullangifningsinlaga befinnes oriktig eller då varor utan vederbörligt utförselbevis inlastas i en marockansk hamn för att fraktas till en annan. Angående fördelning af ådömda böter och hvem konfiskeradt gods skall tillgodokomma, är stadgadt i art. 26, 28 och 100.

Af det sagda lärer framgå att för tillämpning med afseende å svensk undersåte af åtskilliga bestämmelser i generalakten erfordras, att desamma blifva i vår rätt upptagna. Vid en granskning af dessa stadganden visar sig väl, att de i några hänseenden innehålla afvikelser från hos oss antagna allmänna rättsregler; men torde detta icke vålla vidare betänklighet,

om hänsyn tages till de särskilda förhållanden, under hvilka stadgandena, säkerligen endast i mycket sällsynta fall, komme att tillämpas.»

I högsta domstolen, hvars utlåtande öfver lagförslaget i grundlagsenlig ordning inhämtats, yttrade ett justitieråd, att, då några allmänna lagbestämmelser angående den konsulära domsrättens utöfning ännu icke kommit till stånd i vårt land, allvarliga betänkligheter syntes möta mot att utfärda en lag sådan som den föreslagna utan att därvid tillika meddela närmare föreskrifter i ämnet, särskildt angående proceduren inför konsulardomaren, sättet för fullföljd af talan mot hans beslut och beslutens verkställighet, och fann nämnda justitieråd sig därför böra afstyrka, att förslaget blefve framlagdt för Riksdagen till antagande. Öfriga fyra i ärendets behandling deltagande justitieråd ansågo sig, under förutsättning att erforderliga lagbestämmelser angående konsularjurisdiktion inom en snar framtid komme till stånd, kunna lämna förslaget utan anmärkning.

Vid anmälan af högsta domstolens ifrågavarande utlåtande i statsråd den 27 sistlidne mars upplyste, enligt hvad protokollet öfver justitiedepartementsärenden för nämnda dag utvisar, ministern för utrikes ärendena, att från hans sida redan vidtagits åtgärder i syfte att förslag till erforderliga stadganden i fråga om konsularjurisdiktion måtte under årets lopp varda utarbetade, och förklarade sig föredragande departementschefen med hänsyn härtill hysa förhoppning, att lagstiftning i ämnet skulle kunna inom den närmaste tiden åvägabringas.

Ehuru utskottet delar de betänkligheter mot föreliggande lagförslags antagande, som vid förslagets granskning i högsta domstolen kommit till uttryck, har utskottet dock, med hänsyn därtill att den för närvarande rådande brist på lagbestämmelser för vårt land i fråga om konsularjurisdiktion med visshet torde kunna förväntas inom en nära framtid blifva afhjälpt, ansett sig icke böra afstyrka lagförslagets antagande; och hemställer utskottet alltså,

att förevarande proposition må af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 6 maj 1907.

På lagutskottets vägnar:

C. A. SJÖCRONA.